

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžk/3/2019
Identifikačné číslo spisu: 1016200148
Dátum vydania rozhodnutia: 30.06.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Benczová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1016200148.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Benczovej a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci sťažovateľa (žalobca): Asociácia majstrov zvuku - autorov, so sídlom Štefánikova 6, Bratislava, IČO: 42 353 734, zastúpený: GHS Legal, s.r.o., so sídlom Lazaretská 3/A, Bratislava, IČO: 47 232 544, proti žalovanému: Ministerstvo kultúry Slovenskej republiky, so sídlom Námestie SNP 33, Bratislava, o všeobecnej správnej žalobe proti rozhodnutiam žalovaného č. MK-3244/2015-110/18188 zo dňa 26.11.2015 a č. MK-2348/2015-230/13197 zo dňa 17.09.2015, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/16/2016 zo dňa 15. novembra 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/16/2016-197 zo dňa 15. novembra 2017 zrušuje a vec krajskému súdu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Ministerstvo kultúry Slovenskej republiky, sekcia médií, audiovizie a autorského práva (ďalej len „správny orgán“) rozhodnutím č. MK-2348/2015-230/13197 zo dňa 17.09.2015 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) zamietlo žiadosť Asociácie majstrov zvuku - autorov konania o udelenie oprávnenia na výkon kolektívnej správy podľa § 80 ods. 1 zák. č. 618/2003 Z.z. autorského zákona.

2. Na základe rozkladu žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu Minister kultúry Slovenskej republiky (ďalej len „minister kultúry“) ako príslušný orgán podľa § 61 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) na návrh osobitnej komisie rozhodnutím č. MK-3244/2015-110/18188 zo dňa 26.11.2015 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) podľa § 61 ods. 2 Správneho poriadku zmenil prvostupňové rozhodnutie tak, že v enunciiate rozhodnutia za slová „na výkon kolektívnej správy práv podľa“ vložil slová „§ 80 ods. 1“ a v ostatnej časti prvostupňové rozhodnutie potvrdil a rozklad žalobcu zamietol.

3. Minister kultúry v preskúvanom rozhodnutí konštatoval, že výsledkom činnosti majstra zvuku nie je samostatné dielo, ako nový druh diela, ktorý je odlišný od iných druhov diela podľa zákona č. 185/2015 Z.z. Autorský zákon v znení neskorších predpisov a zákona č. 618/2003 Z.z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom v znení neskorších predpisov (ďalej len „autorský zákon“).

4. Vo vzťahu k námietke, že autorský zákon nechráni samotnú činnosť, ale výsledok činnosti minister kultúry uviedol, že predmetom ochrany v zmysle právnej úpravy je výsledok činnosti fyzickej osoby. Tvorivá duševná činnosť ako pojmový znak diela je jednou z podmienok, ktoré musí dielo ako predmet ochrany podľa autorského zákona spĺňať. Tvrdenie žalobcu, že výsledok tvorivej duševnej činnosti nemôže byť nič iné ako dielo minister kultúry považoval za sporné už z dôvodu existencie predmetov priemyselného vlastníctva, ktoré sú tiež výsledkom duševnej tvorivej činnosti, ako patentovaný vynález. Rovnako podľa názoru ministra kultúry môže byť výsledkom duševnej tvorivej činnosti z pohľadu autorskoprávnej ochrany napríklad myšlienka, metóda, koncept, objav, ktorým nie je priznaná ochrana podľa noriem autorského práva, a preto sa nepovažujú za predmet ochrany podľa autorského zákona.

5. Vo vzťahu k rozkladovej námietke žalobcu, ktorou poukazoval na posudok č. 032006 vydaný Filmovou a televíznou fakultou Akadémie múzických umení Českej republiky sa minister kultúry podrobne zaoberal aspektom audiovizuálnej tvorby, hudobnej tvorby aj aspektom tvorby autonómneho zvuku a tzv. drobných diel. V tejto súvislosti minister kultúry prijal stanovisko, že nemožno konštatovať, že výsledkom činnosti majstra zvuku v audiovizuálnej a hudobnej oblasti je samostatné dielo.

6. Žalobca podľa názoru ministra kultúry v rozklade poukazuje na existenciu diel majstrov zvuku, ktoré zámerne neobsahujú žiadnu filmovú hudbu a celá zvuková skladba je ponechaná na tvorivosť majstra zvuku, pričom kompozíciu možno považovať za kompozíciu k audiovizuálnemu dielu a majstra zvuku za spoluautora audiovizuálneho diela.

7. K námietke žalobcu ohľadne znaleckého dokazovania minister kultúry uviedol, že posúdenie otázky, či konkrétny „výtvor“ požíva právnu ochranu podľa autorského práva je právnou otázkou. Minister kultúry bol presvedčený, že na posúdenie prerokúvanej otázky mal dostatočné podklady, ako aj odborné a právne vedomosti na prijatie právneho záveru o neodôvodnenosti rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutiu.

8. Vo vzťahu k ostatnej námietke ohľadne medzinárodného rámca ochrany výsledkov činnosti majstrom zvuku minister kultúry uviedol, že z pohľadu členských štátov Európskej únie je majster zvuku považovaný za spoluautora audiovizuálneho diela, prípadne hudobného diela, alebo činnosť majstra zvuku napĺňa znaky podania umeleckého výkonu.

9. Preskúvanému konaniu predchádzalo konanie vo veci obdobného návrhu, v ktorom prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. MK-735/2015-230/1254 z 20.01.2015 zastavil správne konanie, keďže podľa jeho názoru podanie nemalo obligatórne náležitosti a žalobca ich v určenej lehote neodstránil. Rozhodnutie po preskúmaní na základe opravného prostriedku bolo zmenené rozhodnutím ministra kultúry č. MK/1777/2015-110/5195 z 31. marca 2015, ktorý zmenil enunciat rozhodnutia správneho orgánu č. MK-735/2015-230/1254 z 20.01.2015 v časti odkazujúcej právnej úpravy autorského zákona a správneho poriadku a v ostatnej časti rozhodnutie potvrdil a rozklad žalobcu zamietol.

II.

Konanie na krajskom súde

10. Rozhodnutie žalovaného napadol žalobca žalobou podanou na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) a navrhoval zrušiť rozhodnutia oboch stupňov a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

11. Žalobca vytýkal žalovanému, že k žiadosti žalobcu nezaujal obdobný prístup ako v prvom správnom

konaní. V preskúmanom konaní podľa názoru žalobcu žalovaný nepostupoval prostredníctvom výziev, na základe ktorých by žalobca postupne odstraňoval vyčítané nedostatky žiadosti, ale podľa mienky žalobcu, prekvapivo rozhodnutím zamietol žiadosť žalobcu s odôvodnením, že výsledkom činnosti majstra zvuku nie sú samostatné diela, a preto nie sú splnené požiadavky v zmysle § 80 ods. 2 písm. b) a c) autorského zákona.

12. Správny orgán podľa mienky žalobcu vec nesprávne posúdil po právnej stránke, keď nevyklučuje, že tvorivou činnosťou majstra zvuku môže vzniknúť samostatné dielo spôsobilé autorskoprávnej ochrany a konštatuje záver, že nemožno vyvodit', že výsledkom činnosti majstra zvuku je samostatné dielo spôsobilé autorskoprávnej ochrany. Podľa žalobcu činnosť majstra zvuku a možnosti jeho tvorby v súčasnosti dosahujú úroveň, ktorá umožňuje vzdelávací proces tohto umeleckého smeru na vysokoškolskej úrovni a zvuková tvorba je samostatným vysokoškolským odborom a je prednášaná na všetkých popredných umeleckých vysokých školách na svete.

13. V rámci žalobných bodov žalobca poukazoval na skutočnosť, že aj české správne orgány riešili obdobnú otázku. Na základe rozhodnutia Mestského súdu v Prahe, ktorý zrušil rozhodnutie správnych orgánov a vec im vrátil na ďalšie konanie bol Akadémiou múzických umení vypracovaný znalecký posudok č.: 032006, na základe ktorého Ministerstvo kultúry Českej republiky rozhodnutím zo dňa 15.11.2006 č. 10145/2003 udelilo oprávnenie žiadateľovi OÁZA o.s. Žalobca uviedol, že aj po udelení oprávnenia OÁZA, o.s. na základe série podnetov príslušný správny orgán začal konanie, v ktorom opätovne posúdil, či aj v oblasti zvukovej (auditívnej) dochádza k vzniku zvláštnych diel majstrov zvuku. Správny orgán vec starostlivo preskúmal a zaobstaral v tejto veci tri znalecké posudky aj pre oblasť auditívnej, na základe ktorých rozhodnutím z 26.10.2010. č. MK 34053/2010 OAP rozhodlo tak, že oprávnenie OÁZA, o.s. z 15.11.2006 ponechalo v plnom rozsahu v platnosti.

14. Žalobca v tomto smere opätovne akcentoval potrebu znaleckého skúmania, keďže podľa jeho názoru správny orgán neskúmal charakter tvorby majstra zvuku a túto odbornú otázku, ktorá predstavuje kľúčovú otázku, nahradil správny orgán výlučne svojimi úvahami.

15. Podľa názoru žalobcu okrem organizácie kolektívnej správy v Českej republike, o ktorej má správny orgán znalosť, existuje na autorskom trhu pevne stabilizovaná organizácia kolektívnej správy vykonávajúca kolektívnu správu majstrov zvuku vo Fínsku (KOPIOSTO). Dôkazom skutočnosti, že je téma duševnej tvorivej činnosti majstrov zvuku medzinárodnou témou pertraktovanou počas značného obdobia sú podľa názoru žalobcu aj rozsudky Obetlandesgerichtshof v Kolíne z 03.12.1999, Az. 6 U 7/98 a rozsudok z 13.06.2012 - Aj ZR 1/00. rozsudok Bundesgerichtshof z 27.05.1982. IZR 114/60.

16. Krajský súd postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) správnu žalobu zamietol, keďže dospel k záveru, že nie je dôvodná.

17. Správny súd zastával názor, že vo vzťahu k povahe činnosti majstrov zvuku správne orgány náležite zdôvodnili prečo výsledkom činnosti majstra zvuku nie je samostatné dielo ako nový druh diela. Ak je výsledkom činnosti majstra zvuku zvukový záznam, ide podľa mienky krajského súdu o osobitný predmet ochrany podľa autorského zákona, resp. výsledkom činnosti majstra zvuku môže byť kompozícia hudby k audiovizuálnemu dielu, kedy sa majster zvuku považuje za spoluautora audiovizuálneho diela a teda ak v oblasti hudobnej tvorby, kde činnosť majstra zvuku prekročí technický vklad a dosiahne určitú mieru tvorivosti, môže byť jej výsledkom vytvorenie diela, ale vzhľadom na použité prostriedky a postupy bude týmto výsledkom dielo hudobné, porovnateľné s činnosťou hudobného skladateľa.

18. Vo vzťahu k žalobnej námietke ohľadne súčinnosti účastníkov konania a správneho orgánu krajský súd uviedol, že súčinnosť správneho orgánu nemožno vykladať tým spôsobom, že by mal správny orgán stanovenú povinnosť „napomáhať“ žiadateľovi pri formulácii vymedzenia predmetu ochrany práv,

ku ktorým žiada udelenie oprávnenia na výkon kolektívnej správy.

19. Ani so žalobným bodom ohľadne znaleckého dokazovania sa krajský súd nestotožnil. Konanie o udelenie oprávnenia na výkon kolektívnej správy je podľa jeho názoru formalizovaným konaním, pričom sa správny orgán obmedzí na posúdenie predložených podkladov a ich podradenie pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy. Znalca podľa názoru krajského súdu ustanoví správny orgán vtedy, ak skutočnosti nemôže posúdiť sám, alebo ak by to nebolo vhodné alebo možné. V predmetnom správnom konaní o žiadosti žalovaný podľa mienky krajského súdu posudzoval právnu otázku splnenia pojmových znakov diela podľa autorského zákona na základe popisu druhu diela vymedzeného v žiadosti.

20. Záverom krajský súd uviedol, že sa v právne relevantných častiach stotožnil s argumentáciou žalovaného obsiahnutou v odôvodnení jeho rozhodnutia s tým, že nepovažoval za nevyhnutné, všetky argumenty duplicitne a detailne uvádzať.

III.

Kasačná sťažnosť žalobcu

21. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť z dôvodov uvedených v § 440 ods. 1 písm. f) a g) SSP a žiadal, aby kasačný súd zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že zruší správne rozhodnutia oboch stupňov a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie.

22. V rámci sťažnostného bodu o porušení práva na spravodlivý proces sťažovateľ namietal, že krajský súd sa nevysporiadal so žiadanými právnymi otázkami prezentovanými žalobcom, a to aj napriek konštatácii o komplikovanej právnej veci.

23. Sťažovateľ vo vzťahu k právnemu posúdeniu podmienok výkonu kolektívnej správy majstrov zvuku uviedol, že aj napriek skutočnosti, že krajský súd a správny orgán konštatovali, že činnosťou majstra zvuku môže vzniknúť samostatné dielo, neponúkli uspokojivý dôvod na zamietnutie žiadosti o výkon kolektívnej správy. V tejto súvislosti sťažovateľ poukazoval na odbornú úroveň činnosti majstra zvuku. Zároveň opierajúc sa o Bernskú dohodu o ochrane literárnych a umeleckých diel poukazoval na skutočnosť, že v Českej republike existuje samostatná organizácia kolektívnej správy majstrov zvuku a preto má sťažovateľ totožný nárok na povolenie organizácie kolektívnej správy. V tomto smere sťažovateľ poukazoval aj na organizáciu KOPIOSTO vo Fínsku a závery súdov v rôznych aspektoch tvorivej činnosti v Nemecku a Taliansku.

24. Úvaha správneho orgánu o účelnosti kolektívnej správy môže byť podľa mienky sťažovateľa iba vo vzťahu k samostatnému výkonu práv a nie v intencii, či je účelnejší výkon práv prostredníctvom existujúceho subjektu. V tejto súvislosti poukazoval iba rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 6A 136/2001 z 10.12.2013.

25. Podľa názoru sťažovateľa, ak správne orgány a správny súd pripustili, že výsledkom činnosti majstra zvuku môže byť samostatné dielo, tak žalovaný minimálne v prípade povinne spravovaných práv (§ 78 ods. 3 autorského zákona) musí vyhovieť žiadosti. V tejto súvislosti sťažovateľ argumentoval, že ak správny orgán pripustil, že diela majstrov zvuku sú predmetom ochrany podľa autorského zákona a aj naďalej považuje vlastnú kolektívnu správu za neúčelnú, potom je záver žalovaného nesprávny, keďže iné organizácie sa nepričinili o ochranu tvorby majstrov zvuku.

26. Sťažovateľ v rámci sťažnostných bodov opätovne poukazoval na posudok č. 032006 Akadémie múzických umení Českej republiky a žalovanému vytýkal, že v konaní nenariadil znalecké dokazovanie za účelom preskúmania činnosti majstrov zvuku. Argumentáciu žalovaného, že v konaní nežiadal znalecké dokazovanie sťažovateľ odmietal s tým, že žalovanému musí byť z úradnej moci zrejmé, aké náležitosti na výsledok tvorivej činnosti musia splniť nositelia práv.

27. V rámci ostatného sťažnostného bodu, sťažovateľ namietal, že sa nemohol vyjadriť k podkladom pre rozhodnutie správneho orgánu, keď správny orgán vychádzal z dokumentov zo žiadosti iného účastníka konania.

28. Žalovaný sa k sťažnostným bodom písomne v stanovenej lehote nevyjadril.

IV.

Právny názor kasačného súdu

29. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) (ďalej len „kasačný súd“ alebo „Najvyšší súd“) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 SSP preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 1 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru o tom, že kasačná sťažnosť je dôvodná, keďže rozhodnutie krajského súdu je podľa názoru kasačného súdu nepreskúmateľné v časti právneho posúdenia výsledku činnosti majstra zvuku.

30. Podľa § 139 ods. 2 SSP v odôvodnení rozsudku uvedie správny súd stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného, prípadne ďalších účastníkov, osôb zúčastnených na konaní a zainteresovanej verejnosti, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Ak správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vráti mu vec na ďalšie konanie, je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, ako má orgán verejnej správy vo veci ďalej postupovať. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

31. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu plynúca z čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky je založená na tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na nezávislom a nestrannom súde. Tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy vykonáva.

32. Výklad a aplikácia zákonov je výlučným právom všeobecných súdov, pričom tento výklad nesmie byť arbitrárny a musí byť náležite odôvodnený. V tomto zmysle, rovnako aj každé rozhodnutie súdu musí byť odôvodnené a musí byť z neho dostatočne zrejmé, na základe čoho súd dospel ku konkrétnym záverom tvoriacim základnú obsahovú štruktúru odôvodnenia rozhodnutia.

33. Povinnosť všeobecných súdov svoje rozhodnutia riadne odôvodniť zákonom predpokladaným spôsobom predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces (§ 139 ods. 2 SSP).

34. Z ustálenej rozhodovacej praxe vyplýva, že z odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej, a preto odňatím možnosti konať pred súdom (denegatio iustitiae) je aj také porušenie práva na spravodlivý proces, kedy v hodnotení skutkových zistení súdom v napadnutom rozhodnutí absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, ale súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil a riadne sa s nimi nevysporiadal.

35. Najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. októbra 2015, sp. zn. II. ÚS 675/2014-40 z ktorého vyplýva, že „súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS, III. ÚS 32/07), najmä s ustanovením § 157 ods. 2 OSP (aktuálne § 139 ods. 2 SSP);

pozn. súdu) v ktorom sú upravené náležitosti odôvodnenia. Povinnosť súdu v rámci riadneho procesného postupu (t. j. v zmysle procesnoprávných predpisov) zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v nimi rozhodovanej veci (bez ohľadu na jej prípadnú náročnosť) a s tým spojená povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, obe vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, sú jedny zo základných znakov ústavne aprobovaného postupu súdu a ochranou účastníkov konania pred svojvoľou súdu. Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je, ako už bolo uvedené, taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.... Rozhodnutie všeobecného súdu musí obsahovať dostatok skutkových a právnych záverov, pričom tieto závery nesmú byť svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené.“

36. V kontexte vyššie predoslaných skutočností považoval Najvyšší súd za dôležité uviesť, že úlohou kasačného súdu je v rámci kasačného princípu správneho súdneho konania preskúmať vecnú správnosť právnych záverov rozhodnutia krajského súdu a nie nahrádzať jeho prieskumnú činnosť vrátane odôvodňovania rozhodnutia.

37. Krajský súd vo vzťahu k posúdeniu povahy činnosti majstra zvuku po právnej stránke z pohľadu autorskoprávnej ochrany svoje rozhodnutie postavil na skutočnosti, že rozhodnutie žalovaného obsahuje náležité odôvodnený právny názor, na základe ktorého výsledkom činnosti majstra zvuku nie je samostatné dielo. Posúdenie kľúčovej otázky následne uzavrel s tým, že ak činnosť prekročí technický vklad majstra zvuku, výsledkom činnosti majstra zvuku je zvukový záznam, alebo kompozícia hudby k audiovizuálnemu dielu.

38. Na pojednávanú vec je v zmysle § 190 zák. č. 185/2015 Z.z. autorského zákona potrebné aplikovať ustanovenia zák. č. 618/2003 Z.z. autorského zákona, účinného do 1.1.2004:

Podľa § 80 ods. 1 autorského zákona o udelení oprávnenia na výkon kolektívnej správy (ďalej len „oprávnenie“) rozhoduje Ministerstvo kultúry Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) na základe písomnej žiadosti právnickej osoby (ďalej len „žiadateľ“).

Podľa § 80 ods. 2 autorského zákona písomná žiadosť obsahuje:

- a) názov, sídlo, identifikačné číslo, ak bolo pridelené, a označenie štatutárneho orgánu žiadateľa, meno a priezvisko a trvalý pobyt osoby, ktorá je štatutárnym orgánom, alebo osôb, ktoré sú jeho členmi,
- b) vymedzenie práv, ktoré majú byť kolektívne spravované,
- c) vymedzenie predmetu práv podľa písmena b), alebo ak ide o diela, vymedzenie ich druhu,
- d) prílohy podľa odsekov 3 a 4.

Podľa § 7 ods. 1 autorského zákona predmetom autorského práva je literárne a iné umelecké dielo a vedecké dielo, ktoré je výsledkom vlastnej tvorivej duševnej činnosti autora, najmä

- a) slovesné dielo a počítačový program,
- b) ústne podané, predvedené alebo inak vykonané slovesné dielo, najmä prejav a prednáška,
- c) divadelné dielo, predovšetkým dramatické dielo, hudobnodramatické dielo, pantomimické dielo a choreografické dielo, ako aj iné dielo vytvorené na zverejnenie,
- d) hudobné dielo s textom alebo bez textu,
- e) audiovizuálne dielo, predovšetkým filmové dielo,
- f) maľba, kresba, náčrt, ilustrácia, socha a iné dielo výtvarného umenia,
- g) fotografické dielo,
- h) architektonické dielo, predovšetkým dielo stavebnej architektúry a urbanizmu, dielo záhradnej a interiérovej architektúry a dielo stavebného dizajnu,
- i) dielo úžitkového umenia,
- j) kartografické dielo v analógovej alebo v inej forme.

Podľa § 7 ods. 2 autorského zákona je predmetom autorského práva aj súborné dielo vyjadrené v akejkoľvek forme vrátane elektronickej formy zahŕňajúcej analógové aj digitálne vyjadrenie, najmä zborník, noviny, časopis, encyklopédia, antológia, pásmo, výstava alebo iná databáza, ak je súborom

nezávislých diel alebo iných prvkov, ktorý je spôsobom výberu alebo usporiadaním obsahu výsledkom vlastnej tvorivej duševnej činnosti autora.

39. Kasačný súd sa stotožnil so sťažnostnou námietkou, že sa krajský súd nevysporiadal s podstatnými žalobnými námietkami sťažovateľa. Krajský súd sa síce priklonil k názoru žalovaného, týkajúceho právneho posúdenia povahy činnosti majstra zvuku z pohľadu ochrany autorského diela podľa noriem autorského zákona, avšak v rozhodnutí absentujú právne úvahy, ktoré viedli krajský súd k prijatému záveru. V tejto súvislosti sťažovateľ prostredníctvom žalobných námietok poukazoval na povahu tvorivej činnosti majstra zvuku vo vzťahu k účelnosti vzniku organizácie kolektívnej správy majstrov zvuku, ako aj na argumentáciu ohľadne organizácie kolektívnej správy práv majstrov zvuku v Českej republike. Kasačný súd sa stotožňuje s názorom krajského súdu v tom smere, že posúdenie činnosti majstra zvuku je právnou otázkou, ale v odôvodnení rozhodnutia krajský súd právnou úvahu v tomto ohľade neuviedol a to napriek skutočnosti, že sťažovateľ výslovne namietal proti posúdeniu povahy činnosti majstra zvuku zo strany žalovaného.

40. Kasačný súd sa stotožňuje s krajským súdom aj v otázke vymedzenia obligatórnych podmienok, ktoré musí dielo ako premet autorského práva spĺňať na to, aby bolo spôsobilým predmetom autorskoprávnej ochrany. Sťažovateľ v tejto súvislosti v žiadosti o udelenie oprávnenia na výkon kolektívnej správy práv uviedol, že výsledkom činnosti majstra zvuku je vyhotovovanie miešanej z jednotlivých zdrojov zvuku, jej vyvažovanie, korigovanie, prípadne jej elektronické spracovanie. V rozhodnutí krajského súdu však absentuje aplikácia predoslanej argumentácie vo vzťahu k špecifikácii predmetu ochrany, ktorým sťažovateľ odôvodňoval žiadosť o udelenie oprávnenia na výkon kolektívnej správy práv.

41. Krajský súd podľa názoru kasačného súdu neuviedol žiadne odôvodnenie ani vo vzťahu k ďalším podstatným žalobným námietkam sťažovateľa. V rámci žalobných bodov sťažovateľ namietal, že žalovaný, ako aj správny orgán vychádzali z podkladov predchádzajúceho správneho konania v prerokúvanej veci, pričom sťažovateľovi neumožnili vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia. Krajský súd sa nevyjadril ani k ďalšej žalobnej námietke, ktorou sťažovateľ namietal príslušnosť ministra kultúry ako správneho orgánu.

42. Vzhľadom na to, že z hľadiska vymedzenia sťažnostných bodov možno považovať kasačnú sťažnosť za dôvodnú, kasačný súd rozhodol podľa § 462 ods. 1 SSP o zrušení rozhodnutia krajského súdu a o vrátení veci na ďalšie konanie. V ďalšom konaní bude krajský súd postupovať v intenciách právnych názorov kasačného súdu, predovšetkým na podklade doterajších zistení vyhodnotí namietanú povahu činnosti majstrov zvuku, a to najmä z pohľadu, či činnosť majstrov zvuku napĺňa znaky autorského diela a vysporiada sa aj s ostatnými námietkami, ktoré sťažovateľ predostrel v rámci žalobných bodov.

43. Právo na náhradu trov kasačného konania bude predmetom rozhodovania krajského súdu v zmysle § 467 ods. 3 SSP

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.